

Les incògnites de Susqueda

L'assassinat de dos nois, l'estiu passat, continua envoltat de molts interrogants

No s'ha pogut situar el lloc exacte del crim ni on van llançar els seus cossos

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

MANTENIMENT JA ERAHORA

www.citylift.net

CITY

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Barcelona

DIMARTS • 19 de juny del 2018. Any XLIII. Núm. 14672 - AVUI / Any XL. Núm. 13542 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

P8

La fiscalia no es mou

CÀRRECS • En una vista al Suprem insisteix a acusar els líders catalans de rebel·lió "anunciada", malversació i desobediència

L'alcaldesa Colau i el president Torra travessen el pati dels Tarongers durant la trobada d'ahir ■ MARTA PÉREZ/EFE

Cimera entre Torra i Colau

La política d'habitatge, seguretat i els refugiats, en l'agenda comuna

Europa-Món

P20

Urdangarin, als jutjats de Palma ■ EFE

El cunyat del rei ja és a la presó

Nacional

P11

El PSOE es compromet a no ampliar els peatges

Nacional

P14

Nou crim de violència de gènere, a Badalona

Nacional

P15

Catalunya capta cada cinc dies una inversió exterior

825316-11719670

L'ATENEU ÉS CASA TEVA!

Tens més de 170 entitats al teu abast

Federació d'Ateneus de Catalunya

www.ateneus.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Qui és il·legal?

Article 47 de la Constitució Espanyola: "Tots els espanyols tenen dret a un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les

condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, i regularan la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per tal d'impedir l'especulació."

També diu (article 24) que "totes les persones tenen dret a la tutela efectiva dels tribunals en l'exercici dels seus drets i interessos legítims, sense que, en cap cas, pugui produir-se indefensió".

També diu que tenim dret a la vida, a la llibertat d'expressió, a l'associació i a la participació. També assenyala (article 15) que tenim dret a la vida i a la integritat física.

La pregunta és evident: qui incompleix la Constitució?, per què les forces públiques han apallissat centenars de persones amb dret a l'associació i a la participació? Nosaltres som els il·legals? O ho són els poders públics que

Nosaltres som els il·legals? O ho són els poders públics que no han fet cas dels drets constitucionals que "«nos dimos entre todos»"?

no han fet cas dels drets constitucionals ("que nos dimos entre todos", us en recordeu?).

Tot de sobte ha canviat el govern de Madrid. Ara el president Sánchez (us imagineu si arriba a ser nomenat Jordi Sánchez president de la Generalitat?) vol fer veure que és l'esquerra. Com diuen, fa el Zapatero, que ens va prometre no tocar el nostre Estatut, que, alerta, vam guanyar al Parlament i, aï!, en un referèndum.

Tinc la sensació que aquest govern espanyol no serà pitjor; em pregunto si serà millor, i si els gestos tindran contingut. Tots recordem Pedro Sánchez clamant que la unitat d'Espanya és sagrada, tema en el qual han estat sempre d'acord les dretes i les esquerres espanyoles. Sabeu per què? Perquè Espanya és el país, de tot el món, que ha perdut més colònies, compresa la Gran Bretanya. Obliden que ells tenen colònies (Ceuta i Melilla), i que ells van regalar Gibraltar i la Catalunya del Nord. I ningú no ha demanat tornar. I és que "en Flandes se ha puesto el sol". És un fet.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Can Xapes

A Cornellà del Terri, el Pla de l'Estany, hi havia un cine, el cine Rosa. La sala era en un pis, i els propietaris van instal·lar un bar al vestíbul, a peu pla. La gent hi feia el vermut, anés al cine o no. Els amos van descobrir que tenien traça als fogons a còpia de servir esmorzars de forquilla, i van anar eixamplant el bar, afegint-hi taules. Al final va ser un restaurant, Can Xapes. El cine a dalt i el restaurant a baix. M'expliquen que quan la província de Girona no era el centre gastronòmic que ara és i no es parlava, ni de lluny, d'El Bulli, d'El Celler de Can Roca ni de les emulacions que n'han sortit, Can Xapes era centre de pelegrinatge per a la gent amb gana exquisida de Girona, juntament amb el Motel Empordà de Figueres. Es veu que ningú cuinava el peix com la mestressa de Can Xapes ni ningú en triava de tan fresc com el seu marit als rotlles de Roses o Palamós. El restaurant va tancar el 2010. El cine, no sé si abans o després. Aquesta setmana, el restaurant ha tornat a obrir. Em van convidar a la inauguració. M'hi vaig trobar l'Antoni Puigverd i en Josep M.

“Sopant i cantant anem combatent les penes pròpies o pròximes

Fonalleras, amics i col·legues estimats que són tan cars de veure. El nou Can Xapes fa una altra cuina, més posada al dia, més tocada per l'experimentació que ara es porta, i té un caràcter social. Se n'ha fet càrrec una entitat gironina que treballa per a la reinserció de les persones marginades. Un cuiner professional i solvent ensenya uns joves a cuinar. El cap de sala ensenya a servir uns altres. Tot molt bé. M'hi havia convidat la Mercè Guixot, antiga alumna meva. Sempre ha estat vinculada a projectes benèfics, i els nous propietaris de Can Xapes li han ofert de portar els números, que és el

seu fort professional. L'amo de la gestoria on treballa li ha permès combinar-se els horaris. Aquest senyor és un dels fundadors de Càritas de Mataró, fa ara 50 anys. Tot lliga.

Per celebrar o commemorar aquest aniversari em vaig trobar divendres entaulat per a un altre sopar, més convencional. Tot comença i acaba en una taula parada. També era un àpat solidari: la recaptació i les donacions suplementàries anaven destinades a les persones que Càritas de Mataró socorre i que no poden bufar cullera com nosaltres sí que vam fer. Hi vaig saludar el cap de la Mercè. Ella devia ser a Can Xapes fent comptes. Fa dos divendres Càritas de Mataró va organitzar un concert amb el mateix objectiu: celebrar els 50 anys i recaptar diners. Una coral de vells va posar lletra i música als inconvenients de l'edat provecta: la malaltia, la viudetat, la solitud, la pensió... També a les alegries: els nets, el temps lliure, les noves amistats, l'amor... Sopant i cantant anem combatent les penes pròpies o pròximes. La coral va cantar fragments del prospecte del Sintrom.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/aqugix>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Però, què els passa?

El govern de Pedro Sánchez ha deixat anar aquest cap de setmana (ha tornat a deixar anar, de fet) la seva intenció d'exhumar les restes de Francisco Franco del Valle de los Caídos perquè puguin ser enterrats fora del mausoleu que va encarregar (o obligar a fer) el dictador. I no només això: si hem de fer cas del portaveu de l'executiva federal del PSOE, Óscar Puente, a banda de treure les restes de Franco del Valle de los Caídos "el més aviat possible", els socialistes proposaran també introduir al Codi Penal el delictes d'apologia del feixisme i del franquisme i la nul·litat de totes les resolucions judicials dels tribunals d'excepció franquistes. No és el primer cop que el PSOE ho proposa, i no és el primer cop que la intenció queda en res. Però, és clar, hi ha el petit detall que el PSOE ara governa i que en aquest cas és fàcil que la suma de vots necessària per prendre aques-

“Quin problema hi ha a introduir al Codi Penal el delictes d'apologia del franquisme? Quina divisió crea?”

ta decisió hi sigui. Fantàstic. A mi em sembla que el que a hores d'ara costa d'entendre és que el delictes d'apologia del franquisme no hi sigui, al Codi Penal, i que segons quines banderes preconstitucionals s'exhibeixin impunement. O que es cridin segons quines consignes i no passi res. I el que no entenc, i per això em pregunto què els passa, és com al cap de dos segons

que Puente fes pública aquesta intenció del PSOE ja sortís segons qui a criticar-la. I aquest segons qui és, per exemple, Andrea Levy, del PP, però en podrien ser alguns altres més que aquests darrers dies han sortit a dir que la mesura expressada pel PSOE està fora de lloc. Diuen que insistir en l'exhumació del dictador i a anul·lar els seus judicis és una manera de buscar la confrontació. I jo em pregunto: però, què els passa a determinats sectors? Quina confrontació? Ho troben bé, que les restes d'un dictador siguin on són? Quin problema hi tenen, que es consideri delictes l'apologia del franquisme? Això és dividir la societat? Què passa si finalment la Fundación Francisco Franco és il·legalitzada? Quin problema tenen? En qualsevol altre país aquesta discussió faria anys que s'hauria acabat. Potser mantenir-la és el que realment divideix la societat.

EDITORIAL

Presó a mida per al cunyat del rei Felip

Iñaki Urdangarin ja compleix la condemna pel cas Nóos de cinc anys i deu mesos de reclusió. Un fet rellevant, però, que s'ha volgut aprofitar per netejar la imatge d'un sistema judicial espanyol parcial i poc equitatiu sota la idea que la justícia és igual per a tothom. En canvi, l'anàlisi objectiva del cas Nóos indica que el favoritisme cap Urdangarin i la seva esposa, la infanta Cristina, ha estat constant. També en la tria de la presó de Brieva, prop d'Àvila. Un centre penitenciari per a dones, però amb un pavelló especial per a homes que només ocuparà el cunyat del rei Felip VI, disposant de totes les instal·lacions en exclusiva. Un privilegi que no té cap altre pres i que contrasta rotundament amb la duresa penitenciària a què són sotmesos els presos polítics catalans confinats lluny de la família a Estremera i Soto del Real i les preses a Alcalá-Meco.

Més enllà de la decidida tasca del jutge del cas, José Castro, els ex-ducs de Palma han gaudit de múltiples privilegis: la benigna actuació de la fiscalia i l'advocacia de l'Estat ha permès rebaixar la pena de presó d'Urdangarin a la meitat del que tot indica que li pertocaria, ha evitat haver de tornar els més de 5 milions d'euros de diner públic desviats, i ha exonerat la infanta de condemna reduint l'afer a una limitada responsabilitat econòmica. Han gaudit de mesures cautelars inaudites residint a Suïssa malgrat haver-hi condemna. I ara s'ha fet una presó a mida. Només falta comprovar si passarà el mateix respecte del temps d'estada a la presó. Cap altra persona ha tingut aquest tracte pel mateix delictes, i per tant només és explicable per una possible submissió de la justícia espanyola a la casa reial. La qual cosa deixa una mica més desprestigiades encara totes dues institucions.

De reüll

Marga Moreno

Ordres i execucions

Sovint trobem espurnes de saviesa als entorns més insospitats. En la celeberrima sèrie *Joc de trons* hi ha una llei no escrita entre els nobles d'aquell univers fantàstic pseudomedieval que diu que qui dicta la sentència l'ha de fer complir. I és que en la vida real les injustícies més flagrants es produeixen en la majoria dels casos perquè qui pren les decisions té un braç executor que és manat de dur a terme les accions que el primer ha determinat, gairebé sempre amb resultats infames per als objectes de l'anomenada "justícia".

Qui pren les decisions sovint té un braç executor per dur-les a terme

Tot això ve a tomb arran del trist episodi que s'ha viscut a Europa amb el vaixell *Aquarius*, finalment atracat a València, després d'un periple pel Mediterrani en què han estat rebutjats, no sense un bon exercici de cinisme, pels mandataris d'Itàlia i Malta. Resulta d'allò més còmode fer com aquell Ramsès II de cartó pedra

d'*Els Deu Manaments* quan deia "Que així s'escriu i així es compleix", per després espolsar-se qualsevol responsabilitat. I els qui han hagut d'impedir el pas d'aquests éssers humans que fugen de la mort tenien el pretext ideal: dir que les ordres venen "dels de dalt". Sabem bé que hi ha assumptes que no es poden retardar amb legalitats ridícules. Parlem de drets, no de burocràcia ni de populisme. I, als qui diguin "Doncs per què no te'ls endús a casa teva?" (amb el mateix to del "¿què pone en tu DNI?"), cal respondre'ls que també vull educació i sanitat universal i no tinc ni una aula ni una sala d'operacions a la galeria.

Les cares de la notícia

PRES

Iñaki Urdangarin

Privilegiat en tot

El cunyat del rei va ingressar ahir a la presó de Brieva, a Àvila, per complir els 5 anys i 10 mesos de condemna per malversació, prevaricació, frau a l'administració, dos delictes fiscals i tràfic d'influències arran del cas Nóos. Brieva, una presó de dones amb un mòdul VIP per a homes. Tot dit.

MINISTRE DE FOMENT

José Luis Ábalos

Més faltaria

El nou ministre de Foment assegura que les autopistes deixaran de ser de peatge... el dia que toca que deixen de ser de peatge! Home, si la decisió fos una altra s'hauria d'explicar molt i molt bé. En tot cas, el que cal és avançar cap a un sistema de peatges més just.

ESCRITORA

Gemma Lienas

Un dels premis grossos

L'exparlamentària Gemma Lienas ha estat guardonada per la novel·la *El fil invisible* amb el premi BBVA Sant Joan, el tercer més ben dotat de les lletres catalanes. L'obra, amb el punt de vista feminista habitual en l'autora, narra un misteri familiar i una investigació científica sobre l'ADN.

Tal dia com avui fa...

1 any Una opa a Podem
El líder del PSOE, Pedro Sánchez, s'erigeix com a baluard de l'esquerra i anuncia un front al Congrés per plantar cara al PP.

10 anys La tercera hora
Montilla s'obre a vetar per llei la tercera hora. El president de la Generalitat minimitza les línies vermelles que exigeix Esquerra Republicana.

20 anys La llei del català
El grup de CiU al Congrés expressa la seva més "enèrgica repulsa" per les últimes declaracions del Defensor del Poble sobre la llei del català.

Full de ruta

Emili Bella

Referèndums de ratificació

Qui ho ha dit més clar fins ara és l'Associació Catalana pels Drets Civils, dis-sabte a la plaça de Catalunya: "Mentre no hi hagi una solució política ens hem de mantenir fermes al mandat de l'1-O. L'única solució és un referèndum pactat." El govern pretén negociar amb Pedro Sánchez un referèndum pactat. Ho insinuava divendres la consellera de la Presidència, Elsa Artadi, en una entrevista a aquest diari. Explorar una nova consulta? "Aquest és el camí que hem de veure si es pot recórrer o no amb el govern espanyol", afirmava la portaveu. No és cap secret que l'independentisme no ha descartat mai aquesta via, el camí menys pedregós cap a la independència, però pretendre acordar un referèndum després de l'1-O és sensiblement diferent que voler-ho fer abans. En quin lloc deixa el resultat imperatiu de l'1-O? Seria, si més no, peculiar pactar un referèndum després d'haver-ne fet un. S'estaria devaluant el resultat d'aquelles urnes tacades de

El govern pretén negociar amb Sánchez un referèndum pactat. Quants referèndums calen per a la independència?

sang només perquè el govern no el va voler implantar. Fet i fet, tal com votem les coses, no dubto que les municipals tornaran a ser plebiscitàries, com cada vegada que els catalans acudim a les urnes. Fa anys ens preguntàvem quants Onze de Setembre massius caldrien per a la independència, però potser la pregunta que cal formular-se és quants referèndums es necessiten per esdevenir independents. De tot el que sigui votar després de l'1-O en dir referèndums de ratificació.

Al capdavant, tots sabem que la pretensió de pactar una consulta no té recorregut. No sorprendrà que el PSOE hi doni la mateixa resposta estèril que el PP. Al final, qui decidirà el valor de l'1-O seran els carrers. Ho comprovarem més endavant, quan les coses s'escalfin pel judici i la gent –que no va "de farol"– es torni a mobilitzar massivament per acabar la feina. Caldrà que aquesta vegada hi hagi correlació amb l'actuació del govern. Serà significatiu veure com amb el PSOE a La Moncloa s'envia la Guàrdia Civil a reprimir els anhels de llibertat. Tot amb tot, el camí no té retorn.

Tribuna

Jordi Mayoral. Galerista

Cap a Penelles

Sí, hi ha vida intel·ligent més enllà de Barcelona i la Costa Brava. Només cal tenir ganes de descobrir pobles i ciutats menys transitades, canviar el rumb convencional i deixar-se sorprendre. Hi ha vida intel·ligent en pobles i ciutats que no són teòricament turístics. I no només hi ha vida, també hi ha empena, il·lusió, amor, idees. Cal concretar, d'acord. ¿Quin poble està fent avui les coses diferents, està sortint dels clàssics mercats i fires repetitives i està trobant un estil propi i singular? Per exemple, Penelles. En aquest poble de poc més de 500 habitants, ubicat a la Noguera i que limita amb l'Urgell i el Pla d'Urgell, s'està duent a terme una proposta contemporània, preciosa i transgressora. A través d'un festival de murals i art rural, el Gargar, es realitzen intervencions artístiques en espais públics per millorar el poble, apropar l'art a tothom i donar més recursos a la seva gent. Cap a Penelles, doncs! Al poble hi trobareu la font centenària i la plaça Major, el safareig, la creu gòtica i les dues esglésies, i podeu tastar els vins del Castell del Re-

mei, tot això podríem dir que és la base tradicional, l'herència que han rebut els seus habitants, un poble bonic, en definitiva. Ara, hi ha vida intel·ligent a molts pobles i ciutats, per exemple, a Penelles. I allà, han sabut crear i innovar i generar un nou relat. A Penelles hi surt el sol, a Penelles s'han alçat de la cadira i amb empena i imaginació estan fent una cosa admirable: el poble és ple d'art al carrer, un art que transmet energia i ganes de viure, unes intervencions artístiques coherents amb el territori, tot plegat, una iniciativa creada per Binomic amb el suport de l'Ajuntament i la Diputació de Lleida, que difon la cultura artística al món rural, fent-ne una referència, implicant la gent en

“Sí, hi ha vida intel·ligent més enllà de Barcelona i la Costa Brava

una proposta singular, que dinamitza el poble i potencia el turisme. Aquest any se n'ha fet la tercera edició i si hi aneu veureu desenes de murals fets per artistes internacionals. És fantàstic! És una idea diferencial que transmet estima i innovació, un poble que se sap reinventar, que escapa de la monotonia i abraça el futur. Anem a Penelles, va, hem d'anar-hi de mica en mica, sense carregar-nos el poble, hem d'anar-hi uns quants cada dia, perquè a aquests pobles i ciutats on hi brota vida intel·ligent i s'arrisquen, cal donar-los un suport entusiasta. Abans de fer-ho, abans d'anar-hi o de tornar-hi, podeu mirar el programa d'El foraster que van realitzar a Penelles i coneixereu o recordareu el Tato, un padrí estimat al poble i al qual se li ha dedicat un mural gegantí, quasi tan gran com el seu cor. És clar que sí: cal apostar per accions diferencials, arrelades, i cal creure-hi. Hem d'apostar per tots els pobles i ciutats, per totes les associacions i col·lectius que generen l'espurna de la transformació social i cultural. Cap a Penelles, doncs!

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Protecció de dades

■ M'he assabentat pels mitjans de comunicació que un hospital s'ha negat a informar el familiar d'un pacient del lloc d'estada d'aquest últim, al·legant que no tenen autorització específica del pacient per fer aquesta comunicació. Seguint el fil d'aquesta història, per no dormir, podem arribar a concloure que cal prescindir de tot el servei de Correus, doncs jo, en particular, i la immensa majoria, no hem donat el nostre consentiment explícit al remitent perquè comuniqui al carter on ha de fer arribar el correu. Tot això no és cap altra cosa que el resultat d'un sistema burocràtic gestionat per gent que viu instal·lada en un món diferent d'aquell que correspon als simples mortals, i en l'exercici de la seva potestat i sapiència no té cap inconvenient a transmetre a aquests infinits d'obligacions d'un resultat més

aviat incert. Tota la nova parafernàlia amb què s'obliga a infinitat de petites i mitjanes empreses no traurà que d'aquí a alguns mesos ens assabentem que alguna gran multinacional de les dades ha aconseguit indugudament les nostres o, el que és pitjor, les ha manipulats. I en aquest cas, no dimitirà cap dels buròcrates que s'ha atorgat el dret a inflar-nos amb obligacions. De moment, els petits ja estan assumint una nova càrrega. I en van moltes.

JORDI ANTICH I CORGOS
Barcelona

Talents i tarannàs

■ Edison, orfe de pare i mare, va assistir poc a l'escola. El mestre va demanar al seu oncle que li busqués una feina, ja que considerava el noi incapaç per als estudis. A Fernando Fernán Gómez, li va recomanar l'empresari teatral de la companyia en què treballava de meritori que tractés de canviar

d'ofici, assegurant que mai seria ningú en el món de l'espectacle. De Fred Astaire es guarda una antiga fitxa a Hollywood en què es fa constar la seva absoluta manca de facultats per al cinema... tot i que s'indica que "balla una mica". La història dels triomfadors és pròdiga en exemples similars. Recomanaria als joves amb aspiracions que confiïn més en el seu propi talent que en el criteri dels que els desqualifiquen arrogant-se una suposada autoritat per sentenciar el seu futur.

JORDI S. BERENQUER
Barcelona

PDeCAT

■ El nom no fa ben bé la cosa, l'important no és l'emboïllament, sinó el contingut. I, en el cas dels partits, l'honestat dels dirigents, la militància i simplicitzants que donen suport al projecte. Els dos darrers són els principals valedors perquè un partit no fracassi. Des de fo-

ra –i amb tots els respectes– es va improvisar massa amb el nom (Més Catalunya, Catalans Convergents, Partit Nacional Català) i aquest fet ha comportat una càrrega de provisionalitat important. Es va repensar poc el nom definitiu dins una lògica culinària: no engresca. Junts per Catalunya té força. Incorpora un terme sumatiu, de trobada i capacitat, importantíssim per voler esdevenir República. PDeCAT haurà tingut curta durada, perquè la gent troba a faltar una manera més senzilla d'anomenar els partits: socialistes, cupaires, esquerres... Com que PDeCAT sona rar, hi ha qui continua anomenant-los convergents, fet que volen evitar. Dit això, deixar constància del paper determinant, històric i viu d'Artur Mas, de la trempera que dona al procés el president Puigdemont i les esperances del M.H. Quim Torra i Elsa Artadi. Bon congrés.

SALVADOR DOMÈNEC
St. Quirze del Vallès (Vallès Occ.)

La frase del dia

“Seria un despropòsit ignorar que hi ha milions de catalans que volen deixar de ser espanyols”

Elsa Artadi, PORTAVEU DEL GOVERN I CONSELLERA DE LA PRESIDÈNCIA

Tribuna

Francesc Torralba. Director de la Càtedra Ethos de la URL

L'any Martin Luther King

Commemorar els 50 anys de l'assassinat de Martin Luther King és una ocasió per aprofundir en la naturalesa del lideratge ètic. Fer-ho no és irrellevant en els temps que ens han tocat viure.

LA PRIMAVERA DE L'ANY 1968, King s'estava a Memphis per portar a terme una mobilització tant de negres com de blancs. El 4 d'abril, mentre parlava amb els seus col·laboradors, des del balcó de l'habitació d'un motel, va ser assassinat a trets en circumstàncies mai no aclarides. El presumpte culpable, James Earl Ray, arrestat a Londres dos mesos més tard, va confessar l'assassinat i va ser condemnat, però poc després es va retractar de la seva confessió tot dient que havia estat víctima d'un complot.

EL PREDICADOR DE LA VIOLÈNCIA i el profeta de la no-violència, el musulmà negre i el reverend baptista cristià van ser-ne els protagonistes. Condemnats a ser diversos, però a córrer en la mateixa direcció, el separatista i integracionista, Malcolm Little, després *Malcolm X*, i Martin Luther King van ser, per al seu temps i per a la generació de blancs i d'americans negres, el Che Guevara i el Gandhi de la revolució antisegregacionista.

EL SOMIADOR D'ATLANTA era una espècie nova, inquietant. Era un líder ètic i espiritual, més que un organitzador o un agitador, que els guardians de l'apartheid americà volien demolir abans que res partint de la seva estatura moral. L'Amèrica oficial ha santificat Martin Luther King, el Gandhi d'Atlanta, dedicant-li carrers, ponts, festes nacionals, escoles i, en canvi, ha ignorat Malcolm X. Només en els contextos *undergrong* és recordat i reconegut, en l'*urban beat*, en la música rap i el *hip-hop*.

EL DIA 28 D'AGOST DE 1963, Martin Luther King va pronunciar el conegut discurs, “He tingut un somni” (*I have a dream*). Val la pena rellegir-lo i fixar-se en alguns passatges en què es posa en relleu el caràcter eminentment ètic i espiritual de la seva oratòria i, en darrer terme, del seu lideratge.

COM EN EL CAS de Mahatma Gandhi —una de les seves fonts d'inspiració—, el pastor protestant exhorta els seus seguidors a no deixar-se arrossegar

“Martin Luther King tracta de potenciar el sentiment d'unió per sobre de les diferències, el sentit de fraternitat amb tots els homes, més enllà del seu color de pell

pel ressentiment, per la set de venjança. Els crida a perseguir la missió des de la disciplina, l'autodomini i la dignitat. També en el seu cas, el mode d'assolir el fi és tan rellevant com el fi. Per això, conté els ànims i la violència latent en les masses i mou els seus seguidors a transcendir les baixes passions i a prendre'n distància.

MARTIN LUTHER KING tracta de potenciar el sentiment d'unió per sobre de les diferències, el sentit de fraternitat amb tots els homes, més enllà del seu color de pell. Lluny del populisme i del maniqueisme simplista, exhorta els seus seguidors a discernir, a no confondre les persones amb el color de la seva pell i a reconèixer, també, entre els homes blancs, desig de dignitat i de justícia.

COM TOT LIDERATGE ÈTIC, el de Martin Luther King és un lideratge conscient de la importància que té, per al conjunt, fer realitat la missió. Sap que sol no se'n sortirà, que necessita la complicitat i el sacrifici de tots.

LA MISSIÓ DEL DOCTOR KING era clara: l'equitat de drets civils de tots els ciutadans dels Estats Units, el reconeixement de la mateixa dignitat. Un dels elements més subratllats del lideratge de King és la seva oratòria, que no solament inclou el domini del llenguatge verbal i de totes les figures i formes expressives, sinó també del llenguatge gestual.

EL SEU DISCURS NARRA un somni individual, però invita els oients a participar d'aquest somni, a prendre-se'l seriosament, a lluitar per ell. Com en tot lideratge ètic i espiritual, la fe és decisiva. King té confiança en el fet que és possible assolir el seu somni, però té el do i la gràcia de persuadir els altres a conquerir-lo amb ell.

De set en set

Enric Serra

Entre l'espasa i el banquet

Aquests dies, El Celler de Can Roca és objecte de dures crítiques pel fet que una part dels actes de lliurament dels premis

Fundació Princesa de Girona es faran a les seves instal·lacions del Mas Marroch de Vilablareix. Des d'amplis sectors del sobiranisme els han reclamat que renunciïn a aquest encàrrec, en línia amb el rebuig que tant l'Ajuntament d'aquest municipi com el de Girona han manifestat per ser amfitrions d'aquesta celebració.

Una reclamació que ha anat acompanyada d'una important pressió mediàtica i d'unes desqualificacions que

La manera de fer dels germans Roca està impregnada d'amor per l'entorn i pel nostre país

són lamentables pel to i demagògiques pel fons: perquè només des de la ignorància o la mala fe es pot oblidar que la manera de fer dels germans Roca està impregnada d'amor per l'entorn i pel nostre país i que n'han deixat testimoni amb tanta generositat com discreció. L'1-O, sense anar més lluny.

Per tant, en comptes d'exigir punts o de disparar alegrement el dit acusador i desfermar la delirant xerrameca de les xarxes socials, ens hauríem d'haver preguntat quines raons poden haver impulsat els Roca, gent amb aquest palès nivell de compromís, a assumir aquest encàrrec. I també, com és que la Fundació Princesa de Girona no el retira quan observa que provoca un nou episodi de rebuig social i, a més a més, situa un dels centres d'aquest talent que diu que impulsa entre l'espasa reial i la paret popular.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El fiscal insta el Suprem a confirmar la rebel·lió

Les defenses dels presos insisteixen en les "irregularitats" del jutge Llarena

Ábalos exhibeix el caramel de la fi dels peatges

El calendari electoral podria deixar la promesa de Foment en una anècdota

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Colau posa deures al president

CITA L'alcaldessa de Barcelona reclama a Torra mesures en política d'habitatge o de seguretat en la seva primera cimera institucional **CONSENS** Ambdós acorden celebrar una 'cimera de país' per donar respostes a la crisi dels refugiats

Francesc Espiga
BARCELONA

En un fet que il·lustra l'excelsitud del moment que viu la política catalana, l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, s'haurà reunit amb fins a tres presidents de la Generalitat diferents des de començament de mandat, fa tot just tres anys. Ahir va ser el torn de despatxar amb Quim Torra, amb qui va tenir una trobada de poc menys de dues hores que, pel que en va transcendir, va servir, essencialment, per normalitzar relacions després de l'aturada abrupta del 155, i fer repàs a la llista de qüestions pendents entre totes dues institucions. D'acords tangibles, més aviat pocs, per no dir cap, però Colau sí que va aprofitar la cimera per plantejar al cap de govern català reclamacions, bàsicament en matèria de finançament, en temes com ara l'habitatge o la seguretat ciutadana.

Pel que van explicar tant la mateixa alcaldessa com, posteriorment, la portaveu de l'executiu català, Elsa Artadi –que a estones també va ser present a l'entrevista–, va haver-hi una primera part de contingut més polític. Va

Les frases

“L'arribada [de refugiats] augmentarà. Tenim capacitat de fer-ho bé. Ens hem d'organitzar”

Ada Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

“Cal fer un front comú ampli que defensi la sobirania del Parlament”

Elsa Artadi
CONSELLERA DE LA PRESIDÈNCIA

ser el torn de fer un repàs de la situació del país, i de fer un manament conjunt reclamant la llibertat dels presos o de la necessitat de restituir algunes de les lleis socials tombades pel Tribunal Constitucional. Torra i Colau també van estar d'acord en la necessitat de reactivar la tasca del Diplocat, ja que l'Ajuntament de Barcelona forma part del seu patronat i considera que és un instrument crucial en la seva estratègia política de promoció exterior. Interrogada sobre si es va parlar, també, de possibles aliances entre els comuns i el sobiranisme per aprovar els respectius pressupostos a

banda i banda de la plaça Sant Jaume, la batllessa va respondre amb una versió pròpia de l'*això avui no toca*. “Soc aquí com a alcaldessa de Barcelona, i no com a representant de cap partit”, va asseverar.

Entrant en matèria

Les qüestions de competència municipal en què la Generalitat és part interessada, van centrar la segona fase de la trobada. D'entrada, es va acordar convocar una reunió abans d'un mes de la comissió bilateral de totes dues administracions –i que el 2017, per exemple, només es va convocar un cop– per tractar més al detall sobre aquestes qüestions. Una d'elles, a tall d'exemple, és el litigi en curs perquè el govern català no ha aportat els diners pactats per a les escoles bressol públiques de la capital, i que ha motivat que el consistori hagi presentat una demanda judicial on reclama una compensació de 40 milions d'euros.

L'habitatge va ser un altre tema destacat a tractar, en què Colau va aprofitar per recordar que tot i que l'Ajuntament té una participació minoritària –del 40%– en el consorci

Colau i Torra, ahir a la tarda al Palau de la Generalitat ■ ACN

creat entre les dues institucions per fer polítiques concertades en la matèria, ha acabat assumint el 80% del cost d'aquestes. “Hem estat molt sols”, va emfatitzar. Més tard, Artadi li replicaria amb l'argument que no necessàriament totes les actuacions que fan referència a habitatge a Barcelona es canalitzen a través del consorci. Aquí, clarament, es percep un punt de fricció. També n'hi ha un altre amb les finques que arriben en herència a la Generalitat, i que són posades en subhasta. Arribats a aquest punt, l'única conclusió a què es va arribar va ser

convocar una cimera extraordinària de l'ens que estarà presidida pels dos mandatariis. Es podria celebrar, també, en les properes setmanes. Un dels punts que s'hi podrien tractar va ser una de les altres demandes que va posar sobre la taula l'alcaldessa: que el govern català allargui el termini durant el qual els pisos protegits tenen aquesta categoria abans de passar a ser equiparats als del mercat. Ara han de transcórrer vint anys perquè això passi. I a ulls del consistori barceloní, és massa poc.

En seguretat hi va haver coincidència sobre la

necessitat de fer un pas més en la lluita contra els furts i els narcopisos a Barcelona. Davant de la negativa d'Interior a destinar-hi més mossos, la solució que va proposar Colau va ser que facin més hores extres. S'estudiarà.

I finalment es va parlar de refugiats. L'alcaldessa va explicar que en l'últim cap de setmana n'han arribat 200 a la ciutat de manera imprevista en autocar provinents del sud d'Espanya, i que, per tant, cal més coordinació. També en l'àmbit català. Per això es convocarà una *cimera de país* sobre aquesta qüestió, si pot ser aviat. ■

L'APUNT Anuncis de façana

Òscar Palau

Després de vendre com un gest una obvietat prevista feia mesos, com és que amb el 155 s'aixecaven les últimes mesures de control financer sobre la Generalitat (no pas les del 2015), el nou govern espanyol anuncia ara com una fita el fet que es deixin de cobrar peatges quan, d'aquí a un any i mig, comencin a caducar les lucratives concessions de les principals autopistes cata-

lanes. Perdó? És que algú preveia allargar el negoci fent pagar per unes vies amortitzades fa dècennis? D'acord que el PP havia defugit fins ara un afer que incomoda els poders econòmics que encara hi deuen voler sucra, però el que diu el ministre Ábalos no deixa de ser una obvietat més. Confiem que el del diàleg amb Catalunya no sigui un altre anunci de façana.

Sánchez preveu reunir-se amb Torra al juliol

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, va afirmar ahir a la nit, en una entrevista a RTVE, que preveu reunir-se amb el president de la Generalitat, Quim Torra, "a principis de juliol" per reactivar les relacions entre tots dos governs. Sánchez va expressar el seu desig que no sigui una simple trobada formal i de cortesia, i que serveixi per reactivar els mecanismes de debat i acord, a través, per exemple, de la comissió bilateral entre els governs espanyol i català. Sánchez coincidirà en un acte amb Torra previsiblement aquest divendres en la inauguració dels Jocs Mediterranis, a Tarragona, i espera "obrir una nova etapa" respecte a Catalunya.

El president espanyol també va considerar com a "raonable" que un cop es tanqui la instrucció "quan el jutge ho consideri", Institucions Penitenciàries traslladi els presos independentistes a Catalunya, "prop de les seves famílies i dels lletrats perquè el dret de defensa s'ha de poder exercir i materialitzar". Una situació que Sánchez va voler diferenciar de la dels presos etarres, després que algunes veus al País Basc hagin demanat també el seu acostament a presons d'Euskadi. Segons el president espanyol, en aquest cas es tracta de sentències fermes.

Els sindicats fan costat als presos

■ Torra troba la complicitat de la UGT i CCOO, però no dels empresaris ■ Rebuig unànim al decret per al trasllat de seus

Redacció
BARCELONA

El president Quim Torra es va reunir ahir al matí amb els líders de CCOO, Javier Pacheco, i la UGT a Catalunya, Camil Ros, i després amb representants de les patronals Foment del Treball, Ramon Adell, Pimec, Josep González, i Fepime, Helena de Felipe. Tal com va explicar després la portaveu Elsa Artadi, el president va copsar la complicitat dels primers en el front pels drets civils i polítics dels presos, però va trobar més divisió entre els segons, de qui va admetre que li agradaria una major "defensa" dels drets de Catalunya. Ros i Pacheco van apostar pel diàleg per solucionar el conflicte polític. Artadi, així, va insistir que, en la reunió que es prepara amb Pedro Sánchez, caldrà parlar de les reclamacions independentistes, o de si seguirà la repressió, i no de la llista de 45 punts sectorials pendents, que creu que cal deixar per a futures trobades.

Torra es va reunir ahir al matí a Palau amb dirigents de les patronals, després de fer-ho amb els dels sindicats ■ ACN

Els empresaris sí que es van mostrar favorables a demanar al govern estatal que retiri el decret que a l'octubre va facilitar el trasllat de seus socials d'empreses catalanes, fet que admetien que seria un "gest polític" més simbòlic que pràctic, ja que no seria cap incentiu perquè tornin. De fet, Artadi va explicar que el govern estudia mesures jurídiques contra el decret perquè podria violar els drets dels accionistes, ja que va permetre

el trasllat de seus amb l'acord del consell d'administració i no de la junta.

Torra es va comprometre amb uns i altres a convocar la taula de diàleg social permanent, que no es reuneix des del 2015 i que ha de servir per reactivar la concertació en els grans temes. A més, va recollir la petició sindical de no esperar fins al 2019 per trobar pressupost per desplegar la renda garantida i tornar les pagues extres pendents als funcionaris. ■

Vols saber
quant val
casa
teva?

finquespous@finquespous.cat

829430-1187171T

finques
Pous

MATARÓ
C/ Pujol 20 - 08301
93 790 39 45

www.finquespous.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

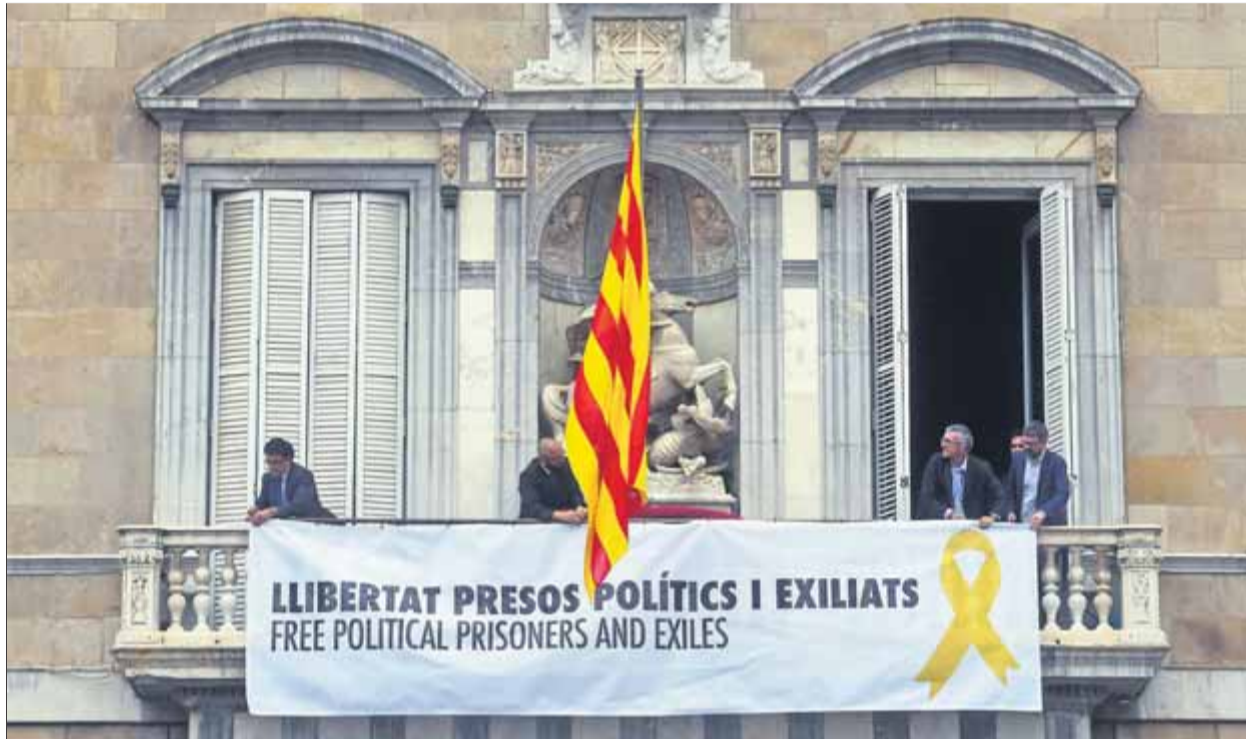
El fiscal demana al Suprem que confirmi la rebel·lió

■ Les defenses insisteixen en les “irregularitats” del jutge Llarena i reclamen que citi a declarar el cap de la Guàrdia Civil autor dels informes ■ Si la sala ho ratifiqués, sis diputats podrien ser suspesos

Mayte Piulachs
BARCELONA

El fiscal Fidel Cadena no va canviar ahir ni una coma del seu relat criminal per demanar a la sala d'apel·lacions del Tribunal Suprem que ratifiqui el processament pels delictes de rebel·lió, malversació de fons i desobediència contra 25 càrrecs del govern català, de la societat civil, de la Mesa del Parlament i dels partits per haver impulsat i haver declarat la independència de Catalunya. El fiscal va assegurar que el 20 de setembre, l'1-O i els dies posteriors es va produir una “crònica de rebel·lió anunciada”, i per això va reclamar que la sala segona ratifiqui el processament i deixi a un pas del judici tretze dels acusats pel delictes de rebel·lió, que implica fins a 25 anys de presó. Per contra, les defenses van reiterar que no hi va haver pas violència com requereix el tipus penal de la rebel·lió, i van denunciar les “irregularitats” en la instrucció comeses pel jutge Pablo Llarena.

Està previst que la sala del Suprem respongui en un termini de quinze dies i, si ratifiqués el processament per rebel·lió, obriria la porta a la possibilitat que el jutge Llarena dictés la

El balcó de la Generalitat llueix des del 2 de juny una pancarta per reclamar la llibertat i el retorn dels presos i exiliats ■ JUANMA RAMOS

suspensió dels diputats que són a la presó —Oriol Junqueras, Raül Romeva, Jordi Turull i Josep Rull, en presó preventiva— i a l'exili —Carles Puigdemont i Antoni Comín—. Per executar l'article 384 de la llei d'enjudiciament criminal, calen dos requisits: que siguin acusats de rebel·lió i que estiguin en presó preventiva. Hi ha debat sobre si l'exili, amb ordre europea de detenció, pot ser interpretat d'aquesta manera. També caldrà veure si la nova fiscal

La querrela contra Rajoy i Sáenz de Santamaría, arxivada

El Tribunal Suprem ha arxivat la querrela presentada pel president de la Generalitat, Quim Torra, contra Mariano Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría, expresident i vicepresidenta del govern espanyol, per la seva negativa a publicar el decret de nomenament del govern del 19 de maig.

En una resolució, coneguda ahir, la sala segona inadmet a tràmit la querrela de

Torra, al·legant que no veu delictes en la denegació de la publicació d'aquell decret, que incloïa el nomenament com a consellers de Jordi Turull i Josep Rull, en presó preventiva, i d'Antoni Comín i Lluís Puig, exiliats a Bèlgica. Torra va presentar l'1 de juny la querrela per un presumpte delictes de “prevaricació per omissió” contra Rajoy i Sáenz de Santamaría. Els acusa d'haver

pres una decisió “arbitrària, extralimitadora de competències i sense cap empara legal”. No obstant això, els magistrats consideren que “els fets descrits en la querrela no sustenten la comissió de cap il·lícit penal”, com sostenia la fiscalia. La no publicació dels nomenaments en el DOGC va bloquejar uns dies la formació del govern fins al canvi de consellers.

general de l'Estat, María José Segarra, a punt de ser nomenada, donarà noves directrius als fiscals del Suprem, els quals ja van avançar que qualsevol canvi en la causa, com ara acceptar la llibertat provisional dels nou presos, el faran per imperatiu legal. El que cada cop sembla més segur és l'acostament dels presos polítics a penals catalans —hi ha fonts que indiquen que serà a finals d'aquest mes—, ara que ha quedat clar que la responsabilitat és del govern de Madrid i no del jutge instructor.

Reclamació de llibertats

Les defenses no es rendeixen, i l'advocat Jordi Pina, defensor de Jordi Sánchez, de Josep Rull i de Jordi Turull, va anunciar ahir que no trigaran a tornar a demanar la llibertat dels presos polítics en aquest procés “ple d'irregularitats”. Per demostrar la seva indefensió, Pina tornarà a sol·licitar la declaració del tinent coronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena, autor de gairebé tots els informes contra els polítics i els Jordis, i que, segons *Público*, amb l'aliè de Tácito, piulava contra el govern. El jutge Llarena sempre ha denegat la petició de fer-lo declarar, tot i que ben segur que serà citat en el judici.

El penalista Andreu van den Eynde, que representa Junqueras i Romeva, va insistir en la vulneració de drets fonamentals, com ara tenir el jutge predeterminat per llei, en aquest cas el TSSJC. I, l'advocat Jaume Alonso-Cuevillas, amb el suport del penalista David Ainetó per defensar Carles Puigdemont, va reclamar la “nul·litat” de la causa. Si no, ho faran els tribunals europeus, va predir. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs
Periodista

Calen més sentències exemplars

La corrupció podreix la confiança dels ciutadans. Un malestar que s'incrementa aquests dies en què moltes persones es veuen obligades a ajustar les seves declaracions de renda. La sentència del Tribunal Suprem contra el cunyat del rei pot fer revifar una mica els ànims a l'hora de creure que la llei és igual per a tothom. Malgrat que la des-

confiança és tan elevada que els rumors estesos sobre la poca permanència de l'exdudc de Palma a la presó fan tornar a pensar que no hi ha un pam de net i que tot plegat és un teatre vergonyós.

Fa alguns mesos era difícil de creure que veuríem Iñaki Urdangarin a la presó. La seva actuació era més que criticable, sobretot perquè no va saber estar a l'altu-

ra de les seves circumstàncies, no va saber tenir un comportament exemplar. Feia anys que s'explicaven en els llocs on es fa safareig de Madrid i en els de Barcelona fets disfressats d'anècdotes sobre els privilegis dels reis i de la seva família, fins al punt que la Casa Reial va voler deixar clar que la família reial estava composta pel rei, la reina i

les dues infantes. Els altres són familiars del rei, que no és la mateixa cosa. La sentència contra Urdangarin és una fita molt important en la història d'Espanya. Era difícil, tot i la suavitat de la sentència, que el Tribunal Suprem condemnés a cinc anys i deus mesos de presó (per malversació de cabals públics i frau a l'administració) un familiar tan

directe del rei, que entrava i sortia dels despatxos oficials fent el que volia.

Estan a punt de caure noves sentències d'afers de corrupció. S'esperen, tot i que no se sap si seran exemplars, els papers de Bárcenas i l'afer Lezo, que afecta el Partit Popular, els ERO d'Andalusia, que afecten el PSOE —Chaves i Griñan— i d'altres.